

Egy nyelvtörvényről, a távolról sem csak az!

„A Nyugattól elzárkózni! Kelet nem fogadhat be, és mi sem asszimilálódhatunk – marad saját szegénységünk.” – írta Hamvas Béla 1950-ben az egyik naplóbejegyzésében. „Ami nem jelent se többet, se kevesebbet, mint hogy csak befelé utazhatunk, egyre mélyebben, önmagunkhoz.” – ez viszont már Benedikty Tamás zárszava A helyállás csöndje (2007) című esszéjéből.

Épp most, amikor ezeket a sorokat írom, került napvilágra az az akár bombasztikusnak is mondható hír, miszerint Margaret Thatcher brit miniszterelnök 1989-es moszkvai találkozójukon Gorbacsovot, az akkori szovjet elnököt arra bízta, akadályozza meg a két Németország egyesítését, mivel sem Nagy-Britannia, sem Nyugat-Európa nem örülne egy egységes német államnak! És nem Thatcher volt az egyetlen nyugati politikus, aki ezen aggályainak hangot adott: még a berlini fal ledöntése utáni hónapokban is a francia államfő, Mitterrand fő tanácsadója Gorbacsov szemére vetette, miért nem tesz semmit a Kreml az egységesülő Németország ellen – mondták ezt annak ellenére, hogy a hivatalos NATO-álláspont ennek éppen az ellenkezője volt! Thatcher azért érvelt az egységes német állam ellen, mert szerinte az fölborítja az európai rendet, föl szlatja a Varsói Szerződést és átrendezi a második világháború utáni határokat! Valójában pedig az addigi angol-francia hegemoniát féltette. Nem számított, mint ahogy a történelem során korábban már annyiszor, és azóta sem, az elnyomott népek szabadsága – közöttük a miénk, magyaroké sem, nem, egyetlen dolog volt mindig is fontos a nagyhatalmaknak: a saját érdekérvényesítésük. Mint ahogy a saját, elsősorban gazdasági érdekeit nézte és védte a Nyugat mindig is. Hol volt a nyugati segítség 1456-ban, 1848-ban, 1920-ban, 1956-ban? Balga mód, mindig vártuk a fölmentő sereget, s helyette mi érkezett? Még nagyobb elnyomás, még nagyobb kiszolgáltatottság. Talán elfelejtettük a Szabad Európa biztató szavát: csak tartsatok ki, magyar szabadságharcosok, már úton vannak a megmentőitek! Hol voltak, hova lettek? Ennél már csak a legutóbbi balkáni háborúk áldozataival bánt kegyetlenebbül a Nyugat: láttuk, ahogy a hóhérok a megszeppent holland ENSZ-békefenntartók szeme láttára elhajtják

Srebrenicánál a bosnyák muzulmánokat. A világ, a demokratikusnak mondott, emberközpontú világ tudta és látta: a halálba terelik őket – és a kisujjukat sem mozdították értük, pedig megmenthették volna őket, mint ahogy a második világháború alatt is lebombázhatták volna a koncentrációs táborokat, a táborokba vezető vasútvonalakat, megmentve ezzel sok ezer elhurcolt életét! Ehelyett a háború végén szétbombázták a szövetségesek Drezdát, azt a várost, amely civilekkel volt tele, stratégiaiilag már semmit sem jelentett, mindenki tudta, Németország elvesztette a háborút, és mégis, annyi bombát szórtak Drezdára, hogy még az aszfalt is égett. Aztán ledobták Hirosimára és Nagaszakira az atombombát, megszórták napalmmal a fél Vietnámot, Koreát, majd Afganisztánt, Irakot...

Milyen gazdasági-politikai szövetség az, amely eltűri a nyilvános jogtiprást? A libákat nem lehet tömni, mert az ember-, illetve állatellenes, kutyaverésért börtön jár, de nyilvánvalóan fajelméleten alapuló törvénnyel, mint amilyenek a Beneš-dekrétumok, Szlovákia és Csehország boldog tagja lehet az Európai Uniónak. Hogyan számíthatna az egyik NATO-szövetséges állam a másik segítségére, ha történetesen egy kívülálló hatalom katonai támadást intézne ellene (az ugye, meg elképzelhetetlen (!), hogy erre a szövetségesek között kerüljön sor), akkor, amikor a schengeni határok átjárhatósága ellenére egy Schengenen belüli polgárnak, jelesül éppen a Magyar Köztársaság elnökének, megtiltják, hogy egy másik, schengeni, szövetséges állam területére lépjen? Vagy, szövetség ide, vagy oda, éppen úgy döfnék hátba szövetséges társukat, mint ahogyan azt már számtalanszor megtették?

Milyen partneri, jószomszédi viszony az, amikor az egyik fél szemrebbenés nélkül hazudik, kabátlopóként a kabát jogos tulajdonosát vádolja meg a lopással, s mindeközben a mindenkéül fölött álló uniós szövetségi döntéshozók nem akarnak állást foglalni? Hol vannak a bizonyítékok Malina Hedvig önmegveréséről (!), hol a dunaszerdahelyi szurkolók rendőroket provokáló akcióiról? Ezeknél a hazugságoknál és a pipogya, mellébeszélő uniós semmitmondásoknál már csak az az undorítóbb, amikor egy szuverénnek mondott állam miniszterelnöke mosolyogva parolázik a kabátlopóval, és szemérmesen szeméret hony a történelem fölött!

A szlovák nyelvtörvény, amellyel korlátozzák a kisebbségek nyelvhasználatát, nem új, és nem is egyedi eset. Az első világháború előtti Jugoszláviában a falakon öles, cirill betűk hirdették: Beszélj államnyelven! A milosevicsi korszakban törvénybe iktatták: a kisebbségek anyanyelvükön a földrajzi elnevezéseket csak szerbül használhatják. Manapság egyrészt már finomodott a harcmódor: a jelentősen magyar többségű helyeken is a nem magyar hivatalnokok, rendőrök, orvosok, kereskedők, kalauzok és pincérek közül csak az ért és beszél magyarul, aki akar, másrészt a brutalitás van jelen: évek óta csak azért verhetnek meg büntetlenül magyar fiatalokat, mert egymás között (!) magyarul beszélnek. Teszik ezt azért, mert Szerbiában megtehetik! És megtehetik ugyanezt Szlovákiában is.

A Magyar Köztársaság elnökét elsőként Szerbia nem engedte be a 2009. március 15-ei megemlékezésekre, majd Romániában nem adtak engedélyt a repülőgépe leszállására, s ezen fölbátorodva, következtek a szlovákok augusztus 21-én. A trianoni utódállamok mindig hivatkozhatnak az ő érzékenységükre, emlékszünk, Szerbia azért tartotta Sólyom Lászlót nem kívánatos vendégnek a délvidéki megemlékezéseken, mert jelenlétével zavarta volna a szer-

beke, a szlovákok is ugyan erre hivatkozva tiltották ki Szlovákiából, főleg a 68-as magyar bevonulást, amihez a jelenlegi Szlovákiának és Magyarországnak vajmi kevés köze volt (vagy talán mégis?), de vajon mikor beszélhetünk mi a bennünket ért sérelmekről? Addig egészen biztosan nem, amíg Magyarországnak olyan kormánya, és olyan miniszterelnökei vannak, akik nem akarják és nem merik még csak megemlíteni sem a nemzetársaikon ejtett sérelmeket, amíg a megfelelő válaszlépések helyett a kommunista internacionálé, vagy az azt váltó globalista kozmopolitizmus szellemében koccintgatnak a Kempinsky-szállóban annak a Romániának a nemzeti ünnepén, amely területeinek jó részét Magyarországtól rabolta, és szó nélkül eltűrik, hogy idegen (szlovák) fegyveresek, géppisztolyaikat a magyar állampolgárookra fogva, vonulhassanak Magyarországon.

Ha majd a jognak asztalánál, ahol most kicsik és nagyok pöffeszkednek, mi is helyet foglalhatunk, s nem zavarhat el bennünket, mint kiveret kutyát, ettől az asztaltól senki, majd akkor mondhatjuk, Petőfivel együtt: hogy megálljunk, mert itt van már a... – mi is? – a szép új világ!

És addig? addig nincs megnyugvás. Folyamatosan úton kell lennünk, egyre mélyebben, önmagunkban és önmagunkhoz.

